

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **Z. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 11 lipca 2023 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 października

2008 r., sygn. akt II AKa 223/08, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w

Częstochowie z dnia 7 kwietnia 2008 r. sygn. akt II K 9/07

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej

bezzasadności.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 23 maja 2023 r. Z. K. wniósł o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 października 2008 r., sygn. akt II AKa 223/08, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 7 kwietnia 2008 r. sygn. akt II K 9/07. W argumentacji wniosku wskazano, iż wyroki obu orzekających w sprawie sądów zostały wydane na podstawie spreparowanych przez c. śledczych dowodów. Jednocześnie autor wniosku wskazał, iż funkcjonariusze policji przemyślanym szantażem zmusili go do określonego zachowania w postaci m. in. przyznania się do dokonania zabójstwa czy pomówienia A. C. o dokonanie zabójstwa. Wznowienia postępowania domagał się zatem co do zasady w oparciu o twierdzenia, iż w związku z postępowaniem

dopuszczono się przestępstw. Nadto Z. K. przedstawił argumentację wskazującą na wadliwość zapadłych w niniejszej sprawie wyroków.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek był oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Powyższy przepis nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku ani do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania treści wniosku, w celu ustalenia możliwości jego skutecznego złożenia. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, bez wzywania do usunięcia braków formalnych, musi spotkać się z odmową przyjęcia. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (zob. np. postanowienia SN z dni: 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1, poz. 5; 6 października 2015 r., V KO 56/15, niepublik.).

Taka sytuacja wystąpiła na gruncie niniejszej sprawy. Skazany Z. K. w niniejszym wniosku podniósł argumentację, która była już przedmiotem oceny Sądu Najwyższego w postępowaniu o sygn. IV KO 64/20, gdzie również odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności (k. 21). Trafnie wówczas Sąd Najwyższy artykułował, iż przesłanka uzasadniająca wznowienie wymieniona w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. musi zyskać poparcie w wyroku skazującym, chyba, że orzeczenie takie nie mogło zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 lub w art. 22 k.p.k. Na gruncie niniejszej sprawy skazany dołączył do wniosku postanowienia Sądu Rejonowego w Częstochowie o utrzymaniu decyzji prokuratury o odmowie wszczęcia śledztwa z uwagi na zaistnienie przesłanki wyłączającej ściganie z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. Podawane zaś przez autora wniosku o wznowienie okoliczności nie dają podstawy do przyjęcia, iż rzeczywiście do podawanych przestępstw doszło. Argumentacja w tym zakresie opiera się bowiem na gołosłownych, w istocie nieweryfikowalnych w obecnym czasie twierdzeniach jednej ze stron

postępowania. Zaznaczyć przy tym trzeba, że to na wnioskodawcy spoczywa ciężar wykazania faktu dopuszczenia się przestępstwa (postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2020 r., I KO 29/20, LEX nr 3270626). Podnoszona przez wnioskodawcę okoliczność wymogowi temu nie sprostала.

W zakresie zaś prezentowanej przez skazanego własnej oceny materiału dowodowego podkreślić trzeba, że postępowanie wznowieniowe nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji, co również wybrzmiało już w postanowieniu Sądu Najwyższego wydanego w sprawie IV KO 64/20.

Na gruncie powyższego stwierdzić zatem trzeba, że oczywista bezzasadność przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania jawi się w sposób niebudzący jakichkolwiek wątpliwości. Nie zostały w nim podniesione żadne nowe okoliczności, które mogłyby być ewentualną podstawą do rozpatrywania wniosku w kontekście przesłanki z art. 540 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. Skazany dążył we wniosku do kontestowania oceny materiału dowodowego i domagał się ponownej weryfikacji prawomocnego wyroku, co nie wpisuje się w żadną z podstaw wznowieniowych. Nie wykazał również, aby w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa i aby istniała uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia.

Implikacją takiej oceny było uznanie wniosku skazanego za bezzasadny w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k., co skutkowało odmową jego przyjęcia. W tych warunkach nie zachodziła potrzeba ustanowienia skazanemu obrońcy z urzędu w celu realizacji przymusu wynikającego z art. 545 § 2 k.p.k. Poczyniona wstępna kontrola wniosku służyć ma wszak eliminowaniu konieczności przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych, w sytuacjach, w których w stopniu oczywistym nie może on doprowadzić do wznowienia postępowania.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

(M.R.)

[ms]

